

DZYTA (3) *sb n indecl*

a *jasne*.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z tych samych przykładów) s.v. dz.

Nazwa szóstej litery alfabetu greckiego, będącej znakiem dla greckiej spółgłoski dzeta, równej polskiej i włoskiej spółgłosce dz (3) :

*Wyrażenia: »dzyta greckie« (2): Ma też [włoski język] y dzytá Grèckió włafnè *JanNKar* C4; Y ielli co, to dzytá Grèckié ieft bárzo potrzebè. Po tè czasy bowiém zówíze, ták *composita* iáko *simplicia*, dzwon y odzów, etc. iednáko lie pífały. *JanNKar* E3.*

*»dzyta polskie« (1): Na różność tedy syllab, trzebá áby było dzytá Polfkió troiákió: iedno próftè bez krèłki, dla słowá/ wiedz, [...] drugié dla słowá/ wiedz/ z krèłką: trzecié dla słowá/ dżdzy/ z miąfzym punktem. *JanNKar* E3.*

BC